

Szökell

tegnap még megmártózhattam
hajad fénylő aranyában
s ma már
füstként tapadnak
koponyádhoz
izotópoktól ritkuló
tincseid

vajon tudod még most is
hogymilyen
szerelmesnek lenni?

talán olyan
mint a párkányon olvadó
rozsdától mocskos hóban
ragyogva alámerülő
mégis mindig késve
érkező tavasz

vagy inkább keserű
mint az alkonyi esők
gyógyszerszagú lehelete
ami hanyagul és
kérlelhetetlenül
oltja ki a napnyugták
cigarettsikként pislogó
zsarátnokát
hogya nappal emlékét
felválthassa
a hamutartók
prófétai magánya

emlékszel még
milyen arra ébredni
hogy szeret az
Isten?

s mindezt
hinni is tudod
miközben a rák
sárgás karmaival
apadó velejű
csontjaidról
húst kapar?

A sokadik műtét

az elhalt terhek
gyöngé kosarából
utoljára még
életet próbál lopni

remél

bordái ketrecében
szűkül a lappangó
köhögés

négy éve már
hogy foglyukként őrzik
a gépek

lassan tolják az ágyat
apró kerekek közt
nyikorgó prófécíák

a zöld színű fényben
keskeny pengék
ezüstje ígér
még néhány évnyi
rettegést

Bontásra ítéelve

az utcafrontról
pereg a vakolat
s bár cseppet sem
diszkrét
e néma pusztulás
a rétegről rétegre
foszló szemérmét
már rég kioltotta
a sok kikapcsolt
(köz)szolgáltatás

egy öreg bérháztól
több eleganciát
várna az ember
– neveted erőtlen –
s hogy kicsit még
élveznéd
a szobád nyújtotta
félédes magányt
de a falakban már
halkulnak a drótok
a körfolyosó korlátjából
sötét rozsdát old ki
az udvarban nyújtózó
asztmás félhomály

végül elfáradt hát
a tested
a kezeléseken után
fésűfogak már
nem prédálják
göndör fürtjeid
apránként szökik
csontjaidból az élet
kezed kezemben
finoman megremeget